

Story Changers: Enhancing Pupils' Social Skills and Enriching Teaching Methods Through Storytelling and Virtual Reality

Intellectual Output:

IO2

Intellectual Output Title:

Creation of the “You Tell” Stories and Relevant Guide

Activity:

A5

Activity Title:

Translation of the “You Tell” Stories

Partner:

**ΚΕΝΤΡΟ ΜΕΛΕΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΑΔΟΣΗΣ
ΜΥΘΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΜΥΘΙΩΝ**

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

Η υποστήριξη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στην παραγωγή της παρούσας έκδοσης δεν συνιστά αποδοχή του περιεχομένου, το οποίο αντικατοπτρίζει αποκλειστικά τις απόψεις των συντακτών, και η Επιτροπή δεν μπορεί να αναλάβει την ευθύνη για οποιαδήποτε χρήση των πληροφοριών που περιέχονται σε αυτήν.

Coordinated by

Partners

**Apostolos
Varnavas
Primary School**

Program:	Erasmus+
Key Action:	Cooperation for innovation and the exchange of good practices
Project Title:	Story Changers: enhancing pupils' social skills and enriching teaching methods through storytelling and virtual reality
Project Acronym:	Story Changers
Project Agreement Number:	2020-1-CY01-KA201-066072
Project Start Date:	01/12/2020
Project End Date:	30/06/2023

Πίνακας Περιεχομένων

Τίτλος ιστορίας	3
Βασικές πληροφορίες ιστορίας	3
Βασικό θέμα	3
Δευτερεύοντα θέματα.....	3
Μαθησιακά Αποτελέσματα.....	3
Ομάδα-στόχος (Μαθητές).....	3
Άλλες σχετικές πληροφορίες.....	4
Πλαίσιο – σημεία αναφοράς.....	4
Η ιστορία είναι μυθοπλαστική, κατά τα πρότυπα ενός κλασικού παραμυθιού.....	4
Βασικά στοιχεία ιστορίας	4
Βασικοί ήρωες.....	4
Σκηνικό	4
Περίληψη.....	4
Κείμενο ιστορίας.....	5

Τίτλος ιστορίας

«Το κορίτσι με τη μαγεμένη φωνή»- μια ιστορία για τη διαφορετικότητα

Βασικές πληροφορίες ιστορίας

Βασικό θέμα

Διαφορετικότητα

Δευτερεύοντα θέματα

- Ενσυναίσθηση
- Συμπερίληψη
- Στερεότυπα

Μαθησιακά Αποτελέσματα

Μέσα από την ιστορία, τα παιδιά αναμένεται να μάθουν να:

- Μη φοβούνται, να εμπιστεύονται και να σέβονται το διαφορετικό
- Να ξεπερνούν το φόβο τού να είναι διαφορετικοί
- Να αναπτύξουν την ενσυναίσθηση
- Να εντοπίζουν και να μην καταφεύγουν σε στερεότυπα
- Να αναγνωρίζουν τα συναισθήματά τους

Ομάδα-στόχος (Μαθητές)

- Μαθητές 1^{ης}-2^{ας} Τάξης Δημοτικής Εκπαίδευσης
- Μαθητές 3^{ης}-4^{ης} Τάξης Δημοτικής Εκπαίδευσης
- Μαθητές 5^{ης}-6^{ης} Τάξης Δημοτικής Εκπαίδευσης

Άλλες σχετικές πληροφορίες

Πλαίσιο – σημεία αναφοράς

Η ιστορία είναι μυθοπλαστική, κατά τα πρότυπα ενός κλασικού παραμυθιού.

Βασικά στοιχεία ιστορίας

Βασικοί ήρωες

- Ένα βασιλόπουλο που ερωτεύεται ένα κορίτσι με αγγελική φωνή
- Ένα κορίτσι με αγγελική φωνή κι ένα μεγάλο σημάδι στο πρόσωπο
- Ένας τρομερός γίγαντας που κρατά το κορίτσι φυλακισμένο
- Ένας σκατζόχοιρος με τρία μόνο αγκάθια
- Ένας κουτσός λαγός
- Μια γέρινη καστανιά
- Μια κουκουβάγια που δεν βλέπει καλά

Σκηνικό

Ένα δάσος

Περίληψη

Ένα βασιλόπουλο σε μια βόλτα στο δάσος ερωτεύεται ένα κορίτσι από το άκουσμα της αγγελικής φωνής της. Όταν επιτέλους τη βλέπει, αντικρύζει ένα μεγάλο καφέ σημάδι στο πρόσωπό της. Όμως αυτό δεν είναι αρκετό για να την ξεχάσει. Αποφασίζει να πάει να τη βρει και να τη φέρει στο παλάτι για να την παντρευτεί. Όμως το δάσος έχει κινδύνους και το κορίτσι το κρατάει ένας τρομερός γίγαντας. Στο ταξίδι του θα συναντήσει μαγικούς βοηθούς, λιγάκι διαφορετικούς. Αυτοί θα τον βοηθήσουν στο στόχο του αλλά και θα του διδάξουν να μη φοβάται και να εμπιστεύεται το διαφορετικό. Άλλωστε, όλοι είμαστε διαφορετικοί. Το βασιλόπουλο νικάει τον τρομερό γίγαντα, σώζει το κορίτσι και το φέρνει στο παλάτι.

Κείμενο ιστορίας

Το κορίτσι με τη μαγεμένη φωνή

Μια φορά κι έναν καιρό, σ' ένα μακρινό βασίλειο δίπλα στο δάσος, ζούσε ένα όμορφο και ρωμαλέο βασιλόπουλο. Ο πατέρας του τον εκπαίδευε μέρα και νύχτα στο τόξο και στο ξίφος και ήταν βέβαιο πως θα γίνει ο καλύτερος στο κυνήγι και στη μάχη. Είχε μία αγαπημένη συνήθεια, του άρεσε -λέει- να κάνει ατέλειωτες βόλτες από νωρίς την αυγή στο δάσος που τόσο αγαπούσε... Παρατηρούσε τα δέντρα, τα πουλιά και τα ζώα, αγαπούσε τη μυρωδιά του ξύλου και του βρεγμένου χώματος, ενώ αφουγκράζονταν και τον παραμικρό ήχο, προσπαθώντας έτσι να μαντέψει από πού μπορεί να προέρχεται. Κάθε σούρουπο, έπαιρνε τον δρόμο του γυρισμού πριν τον βρει το βαθύ σκοτάδι. Μεγαλωμένος μέσα στα πλούτη, αλλά και με πολλή αγάπη, κόντευε πια τα 18 του χρόνια. Ο βασιλιάς ήταν πολύ περήφανος για τον γιο του, και ήδη σκεφτόταν τι γάμο σπουδαίο θα κάνει για το παιδί του και ποια νύφη ακόμα πιο σπουδαία θα πάρει για γυναίκα του. Καμιά βασιλοπούλα; Καμιά πριγκίπισσα πεντάμορφη και παινεμένη στα πέρατα του κόσμου;

Αυτά σκεφτόταν ο βασιλιάς κι ο ύπνος του γινόταν ελαφρύς και γλυκός σαν μαρέγκα. Ναι! Σαν τις κατάλευκες μαρέγκες (μπεζέδες) που κερνάνε στους γάμους.

«Να ζήσουνε!»

«Να ζήσουνε!»

Κι όπως ελαφριά κοιμόταν, έτσι ελαφριά ξυπνούσε και σχεδίαζε το μέλλον του γιου του. Κι ο πρίγκιπας από την άλλη, δεν πήγαινε πίσω. Δυνατός, όμορφος, μοναχογιός, πίστευε πως όλος ο κόσμος χωρούσε μέσα στα δυο του χέρια. Κι έτσι ήταν. Έτσι είναι για όλους τους νέους ανθρώπους, άλλωστε. Και του άρεσε να βγαίνει για κυνήγι στο δάσος μαζί με τους φίλους του, κι άλλοτε πάλι, του άρεσε

να κάνει μόνος του καμιά βόλτα, καβάλα στο άλογό του. Μια απ' αυτές τις μέρες του κυνηγιού, κουρασμένοι όπως ήταν, κάθισαν σ' ένα ξέφωτο για να ξεκουραστούν. Δίπλα τους, έτρεχαν τα γάργαρα και δροσερά νερά ενός ποταμού και φυσούσε ένα αεράκι απαλό σαν χάδι. Όταν πια σταμάτησαν να μιλάνε και να γελάνε οι φίλοι, αυτό το αεράκι έφερε, ποιος ξέρει από πού, μια γλυκιά γυναικεία φωνή στ' αυτιά τους. Μια φωνή αγγελική, που τραγουδούσε και που έκανε την ψυχή να ανεβαίνει κατευθείαν στα σύννεφα. Όλοι την άκουσαν και σάστισαν, μα το βασιλόπουλο ρίγησε κιόλας. Όλο του το κορμί ρίγησε και η καρδιά του χτυπούσε δυνατά σαν ταμπούρλο. Πριν προλάβει να καταλάβει από πού ερχόταν η φωνή, το τραγούδι σταμάτησε. Όσο κι αν περίμενε, δεν ξανακούστηκε. Οι φίλοι του άρχισαν να γκρινιάζουν, έπρεπε να συνεχίσουν το κυνήγι τους. Από 'κείνη τη μέρα και μετά, ο πρίγκιπας πήγαινε πιο συχνά στο δάσος. Ήθελε ν' ακούσει ξανά αυτή την αγγελική φωνή, που έκανε την καρδιά του να σπαρταράει σαν το ψάρι.

Και την ξανάκουσε! Όχι μια φορά, αλλά πολλές. Και κάθε φορά ένιωθε τόσο ευτυχισμένος, τόσο...τόσο...ανάλαφρος, λες και ήταν έτοιμος να πετάξει κι εκείνος σαν τον άγγελο που άκουγε. Πια, κοιμόταν και ξυπνούσε μ' αυτή τη φωνή μέσα στο μυαλό του. Τι κοιμόταν δηλαδή... δεν κοιμόταν. Είχε χάσει και την όρεξή του. Δεν έβλεπε τους φίλους του. Δεν τον ενδιέφεραν τα ζητήματα του παλατιού...

Η βασίλισσα κι ο βασιλιάς άρχισαν να ανησυχούν. Και μια μέρα, τον πιάνει ο πατέρας του και ανήσυχα τον ρωτάει τι συμβαίνει.

«Πατέρα, του λέει. Το και το. Κοντεύω να χάσω το μυαλό μου. Επήρα την απόφαση, θα πάω για να ψάξω, να βρω τη μελωδική φωνή, γυναίκα μου να τηνε κάνω».

«Κάτσε, παιδί μου-είπε ο βασιλιάς- δεν γίνονται αυτά έτσι. Δεν ξέρεις τίποτα γι' αυτήν ούτε ποια είναι, όμορφη είναι; Είναι νια; Πώς θέλεις να την πάρεις;»

«Δεκάρα δεν δίνω, τσακιστή, για όλα αυτά, πατέρα. Θέλω μόνο να τηνε βρω και να τη φέρω πίσω».

«Και αν δεν σε θέλει εκείνη, γιε;»

«Τότε πατέρα, εγώ, καλόγερος θα γίνω. Ή αυτή γυναίκα μου θα κάνω εγώ ή καμία άλλη».

Κι έτσι, ένα πρωινό, στην καθιερωμένη βόλτα του στο δάσος, κάθισε να ξεκουραστεί στη σκιά ενός μεγάλου δέντρου. Ξαφνικά, άκουσε από μακριά τη γνώριμη φωνή. Αμέσως ανασηκώθηκε, για να ακούσει πιο προσεκτικά. Μα, ναι, ήταν το τραγούδι αυτής! Σαν μαγεμένος άρχισε να προχωρά προς τη φωνή. Ήταν βέβαιος πως πήγαινε προς τη σωστή κατεύθυνση, μιας και όσο προχωρούσε, η φωνή γινόταν όλο και πιο δυνατή, μα και πιο μελωδική... Ωραιότερο τραγούδι δεν είχε ακούσει ποτέ στη ζωή του! Συνέχισε να προχωρά, όπου τον πήγαινε η φωνή, σαν χαμένος. Βρέθηκε σε μέρη που δεν είχε ξαναπερπατήσει, ώσπου τελικά, έφτασε σε μια λίμνη και τότε... την είδε!

«Να είναι κοπέλα ή μήπως νεράιδα;» αναρωτήθηκε. Τόσο όμορφη ήταν! Φορούσε ένα λευκό, μακρύ φόρεμα, που έδενε στους ώμους και άφηνε τα λευκά, μακριά της χέρια γυμνά. Κρατούσε τα σανδάλια της στο χέρι και πού και πού βουτούσε τα πόδια της στο νερό. Προσπάθησε να δει τα μάτια της, μα ένα λευκό μαντήλι που είχε στο κεφάλι, έκρυβε το πρόσωπό της... Δεν μπορούσε να διακρίνει τίποτα παρά μονάχα τις μακριές, κατάμαυρες μπούκλες της, που χάιδευαν απαλά τους ώμους της.

Το βασιλόπουλο έμεινε ώρα εκεί να την παρατηρεί, θαύμασε την ευγένεια στις κινήσεις της, την αλαφροϊσκιωτη περπατησιά της, την άχνα που είχε η φωνή της στο τραγούδι. Κρύφτηκε και συνέχισε να την παρατηρεί αθόρυβα, για να μη διακόψει το γλυκόλαλο παιχνιδισμό της στο νερό. Και όσο την καλοέβλεπε, τόσο ένιωθε να συνδέεται μαζί της. Αισθήματα πρωτόγνωρα έκαναν την ψυχή του να σκιρτά, ένιωσε την καρδιά του να χτυπά δυνατά και γρήγορα, τόσο που νόμιζε πως θα σπάσει από λαχτάρα, πως θα βγει από τα στήθη του και θα φτερούγιζε ως την πέρα όχθη, να συναντήσει και να φιλέψει με την καρδιά του κοριτσιού.

Εκείνος θέλησε κάτι να της πει, κάτι να της φωνάξει, μα δεν μπόρεσε να βγάλει λέξη, δεν ήξερε άλλωστε ούτε καν τ' όνομά της. Έμεινε να παρατηρεί με μάτια γουρλωμένα. Και τότε, το κορίτσι με αργές κινήσεις άρχισε να ξετυλίγει το μαντήλι

από το κεφάλι του. Έλυσε τον κόμπο κάτω από το λαιμό της και το μαντήλι το πήρε ο άνεμος και το οδήγησε στο βασιλόπουλο. Το βλέμμα της ακολούθησε το λευκό της μαντήλι και τότε, το βασιλόπουλο παρατήρησε ένα μεγάλο καφετί σημάδι, που κάλυπτε την αριστερή μεριά του προσώπου της, από το μέτωπο ως τα χείλη.

Το παλικάρι έστρεψε αμέσως το βλέμμα του παραπέρα, δίπλα από την κοπέλα, έστρεψε ακόμη και το σώμα του και βρέθηκε με την πλάτη στη λίμνη να κοιτάει τον βράχο... Λες και έπαψε η μελωδική φωνή να αντηχεί στα αυτιά του, το καφετί σημάδι στο πρόσωπό της είχε απωθήσει τη γοητεία που ένιωθε για εκείνη.

Μα το κορίτσι δεν ντράπηκε, δεν τρόμαξε, δεν έτρεξε να φύγει ούτε καν έκρυψε στα χέρια της το πρόσωπό της, παρά του φώναξε:

«Ει, γεννήθηκα μ' αυτό, δεν λέει να τρομάζεις,
μήτε να με σιχαίνεσαι, ούτε και να δειλιάζεις».

Το βασιλόπουλο εντυπωσιάστηκε που το κορίτσι άρχισε να μιλά δίχως να το σκεφτεί και ξέγνοιαστα μα και κατασταλαγμένα, μ' αγάπη και με πίστη, ελεύθερα του 'πε όσα σκεφτόταν κι όσα ήξερε:

«Αγάπα, σου λέω, να τολμάς, τα πάντα να κοιτάζεις
κι όσα σου μοιάζουνε στραβά, μην ψάχνεις να τ' αλλάζεις.

Τη χάρη και τη γλύκα τους, απλώς δεν τα γνωρίζεις
μα σαν τα νιώσεις, θα χαρείς και θα πανηγυρίζεις.

Έχει ο κόσμος ομορφιά, καθέννας ξεχωρίζει
ξέχνα για λίγο τα κουτιά και κοίτα τι αξίζει.

Η δύναμή σου κρύβεται μαζί κι όλων των άλλων
στον σεβασμό στ' αλλιώτικο κι εγώ για τούτο ψάλλω.

Υμνώ την κάθε ομορφιά, αυτήν που μας ενώνει,
που δίνει γεύση στη ζωή και την καρδιά υψώνει.

Στο πανηγύρι τούτο της ζωής, αγάπα, που σου λέω,
όλοι μας διαφέρουμε και είναι το πιο σπουδαίο».

Το βασιλόπουλο ευθύς αισθάνθηκε και πάλι γοητευμένο και μέσα του βαθιά ένιωσε να τη θέλει δίπλα του εκείνη την κοπέλα με τις χρυσές κουβέντες της και τ' όμορφο τραγούδι. Ένιωσε πως αληθινά την αγαπά, και θέλησε να την κάνει γυναίκα του, να την παντρευτεί. Η απέχθεια που γεννήθηκε μέσα του από το καφετί σημάδι του προσώπου της με μιας ξεθώριασε σαν αντάλλαξαν ζεστές ματιές και λέξεις γλυκές.

Όμως, σκεφτόταν πως δεν ήξερε μέσα του να διαλέξει, αν θα ακολουθήσει τον δρόμο της καρδιάς και του ενστίκτου του, να πάρει το κορίτσι στο παλάτι ή αν θα τον κυρίευε η δυνατή φωνή του πατέρα του και του λαού του βασιλείου, πως τούτο το πλάσμα δεν είναι το κατάλληλο για την αναδοχή του θρόνου.

Προσπάθησε να σιγήσει μέσα του το δίλημμα για λίγο και ρώτησε την κόρη «Πώς είσαι τόσο δυνατή στη σκέψη και στη γνώση; Ποιο είναι τ' όνομά σου; Τι γυρεύεις κάθε μέρα μπρος στη λίμνη μόνη σου; Για ποιον τραγουδάς τόσο γλυκά; Πού βρίσκεις τις λέξεις σου για να κεντάς του κόσμου μελωδίες; Να ξέρεις σ' ερωτεύτηκα πριν κιόλας σε γνωρίσω!»

Το κορίτσι γοητεύτηκε από τα λόγια και τη ματιά του νέου και φανερά ερωτευμένο, με ένα άγγιγμα απαλό, τράβηξε απ' τα χέρια του βασιλόπουλου το λευκό μαντήλι και χάθηκε άξαφνα, σαν κάτι να τη φόβισε, δίχως να δώσει καμιά απάντηση στον νεαρό, μήτε εξήγηση, μόνο του φώναξε:

«Φύγε, φύγε αμέσως, γρήγορα, τρέξε, για να γλιτώσεις,
και στράφου πάλι, αν αγαπάς, εμένα για να σώσεις».

Η μορφή της μα και η φωνή της εξαφανίστηκαν μέσα στο δάσος. Ούτε κατάλαβε πώς την έχασε από τα μάτια του στη δύση του ήλιου... και το σκοτάδι άρχισε να πέφτει... Πήρε τον δρόμο για τον γυρισμό, να πάει στο παλάτι.

Το ίδιο κιόλας βράδυ, το βασιλόπουλο σαν έπεσε να ξεκουραστεί, μάτι δεν μπόρεσε να κλείσει. Είχε ακόμα στα αυτιά του τη μελωδική φωνής της και μια σκέψη παίδευε το μυαλό του «Θέλω να την ξαναδώ». Το επόμενο πρωινό και πριν καλά-καλά ανέβει ο ήλιος στον ουρανό, πήρε την απόφαση να πάει να την βρει! Μα πριν κινήσει για τη λίμνη, είπε στον πατέρα του όσα είχε δει και είχε ακούσει εκείνη τη μέρα.

«Πατέρα-είπε αποφασισμένος- θα πάω να την βρω. Διψώ ξανά να της μιλήσω, αγκαλιά να την κρατήσω και να τη φέρω στο παλάτι πίσω».

«Πού θα πας παιδί μου; Πού είναι αυτή η λίμνη; Δεν την ξέρω. Και ο ουρανός... κοίτα τον ουρανό, είναι συννεφιασμένος, έρχεται μπόρα και κακοκαιριά, μην μπαίνεις σε μελάδες. Σκέψου, παιδί μου, λίγο λογικά και μην ριψοκινδυνεύεις για ένα κορίτσι που έχει πρόσωπο σημαδεμένο. Είσαι μικρός και όμορφος, άλλην θα αγαπήσεις, ν' αφήσεις τα καμώματα κι αυτήν να την λησμονήσεις. Να ξέρεις, γιε μου, πως με τα πλούτη σου και τα δικά σου κάλλη μπορείς να βρεις μιαν αγάπη άλλη. Μιαν όμορφη πριγκίπισσα, όπως και ο λαός σου θέλει. Μια άλλη φορά σου υπόσχομαι ότι μαζί θα πάμε, μα τώρα άλλαξε τη σκέψη σου, σίγουρα δεν θα πάμε».

1^ο ΣΗΜΕΙΟ ΑΠΟΦΑΣΗΣ:

α) Να ακούσει το βασιλόπουλο τον πατέρα και να μείνει στο σπίτι;

Πήγαινε στη σελίδα 11.

β) Να επιμείνει και να πάει να βρει το κορίτσι;

Πήγαινε στη σελίδα 12.

α) Το βασιλόπουλο υπάκουσε τον πατέρα του και με βαριά καρδιά πήρε την απόφαση να μην πάει στη λίμνη εκείνη τη μέρα. «Δίκαιο έχει ο πατέρας. Άλλωστε ούτε που θυμάμαι προς τα πού πέφτει η λίμνη, για αυτό ίσως και να χαθώ και να διακινδυνεύσω για ένα κορίτσι που δεν πολυγνωρίζω. Η φωνή της είναι αγγελική το ίδιο κι η ψυχή της, μα έχει σημαδεμένο πρόσωπο κι όλοι για εκείνο θα λένε. Τις αρετές και τις χάρες της κανείς δεν θα προσέξει».

Όμως σαν ήρθε το βράδυ, ήρθε και πάλι η φωνή της στα αυτιά του και δεν κατάφερε να κλείσει μάτι. Και αυτό συνεχίστηκε και το επόμενο βράδυ, όπως και όλα τα βράδια που ακολούθησαν. Και οι σκέψεις του τον έτρωγαν: «Δεν γίνεται, η καρδιά μου τη ζητά, το νιώθω πως κι εκείνης. Θα με προσμένει σίγουρα 'αν αγαπώ να πάω', έτσι δεν μου είπε εκείνη; Αν κινδυνεύει; Κι αν δεν την ξαναδώ ποτέ; Αν περάσει κι άλλο ο καιρός, σίγουρα θα τη χάσω. Τέλος, είμαι αρκετά μεγάλος πια, μπορώ πια να προσέχω, το δάσος είναι σαν το σπίτι μου, τι έχει να με σκιάξει; Όχι, όχι, αύριο κιόλας θα πάω να τη βρω, ο κόσμος να χαλάσει».

Την άλλη μέρα ο βασιλιάς κατάλαβε ότι τίποτα δεν μπορούσε να σταματήσει το όμορφο βασιλόπουλο και του έδωσε την ευχή του: «Πήγαινε, λοιπόν, αλλά με προσοχή μεγάλη! Ο καιρός και σήμερα πάλι καλός δεν είναι. Μην βρεις κανέναν κίνδυνο που κρύβεται στο δάσος, έχε τα μάτια σου ανοιχτά και πρόσεχε, παιδί μου» Αυτά του είπε και τον χτύπησε στον ώμο.

Κι έτσι, το βασιλόπουλο φόρεσε τα πιο ζεστά του ρούχα, τα πιο γερά παπούτσια του, φίλησε τον πατέρα και τη μητέρα του και ξεκίνησε για το δάσος.

Πήγαινε στη σελίδα 13.

β) Το βασιλόπουλο επέμενε: «Πατέρα εμπιστεύσου με και δώσε μου την ευχή σου. Αύριο μπορεί να είναι πολύ αργά και να τη χάσω για πάντα. Δεν είναι πρώτη η φορά που πάω προς στο δάσος. Είναι κορίτσι με όμορφη καρδιά και τούτο είναι που αξίζει, ούτε παλάτια ούτε χρυσά εγώ υπολογίζω, με μάγεψε το τραγούδι της και η έξυπνή της σκέψη».

Ο βασιλιάς κατάλαβε ότι τίποτα δεν μπορούσε να σταματήσει το όμορφο βασιλόπουλο και του έδωσε την ευχή του: «Πήγαινε, λοιπόν, αλλά με προσοχή μεγάλη! Ο καιρός σήμερα καθόλου καλός δεν είναι. Μην βρεις κανέναν κίνδυνο που κρύβεται στο δάσος, έχε τα μάτια σου ανοιχτά και πρόσεχε, παιδί μου» Αυτά του είπε και τον χτύπησε στον ώμο.

Κι έτσι, το βασιλόπουλο φόρεσε τα πιο ζεστά του ρούχα, τα πιο γερά παπούτσια του, φίλησε τον πατέρα και τη μητέρα του και ξεκίνησε για το δάσος.

Πήγαινε στη σελίδα 13.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΠΡΩΤΟ: ΣΚΑΝΤΖΟΧΟΙΡΟΣ

Δρόμο παίρνει δρόμο αφήνει, το βασιλόπουλο γεμάτο χαρά κίνησε για τη λίμνη. Κοιτούσε πότε δεξιά και πότε αριστερά για να 'ναι σίγουρος πως περπατά μονάχος. Παρατηρούσε με προσοχή τους ήχους, τα χρώματα και τα αρώματα της φύσης, το χορτάρι μαζί με τ' ανθισμένα λουλούδια που απλώνονταν μπροστά του, το νοτισμένο χώμα απ' την πρωινή ψιχάλα, τα κελαηδίσματα λογής-λογής πουλιών και τα βουίσματα των μελισσών που διάλεγαν το νέκταρ απ' τα ωραιότερα ανθάκια. Στο μυαλό του συνέχεια τριγύριζαν τα λόγια τα μελωδικά απ' το τραγούδι της κοπέλας. «Άραγε πού να βρίσκεται;» συλλογίστηκε.

Περιτριγυρισμένος από την τόση ομορφιά του δάσους και τόσο που γλυκάθηκε από τη σκέψη της κοπέλας, δεν πρόσεξε ένα παχύ και μαύρο σύννεφο που τον ακολουθούσε. Ξαφνικά, άρχισαν να πέφτουν οι πρώτες σταγόνες και μέχρι το βασιλόπουλο να σκεφτεί ποιο μονοπάτι να διαλέξει, έπιασε μόρα δυνατή. Το βασιλόπουλο άρχισε να τρέχει ψάχνοντας καταφύγιο, για να κρυφτεί. Το πρώτο μέρος που ένωσε πως θα τον προστατέψει, ήταν μια σπηλιά στους πρόποδες του βουνού. Ήταν τόσο σκοτεινά που δεν έβλεπε τίποτα μπροστά του. Και τότε, άρχισε να τρέμει, λίγο απ' το κρύο και λίγο απ' τον φόβο του... Δεν ήξερε αν ήταν μόνος του κι αν μήπως κάποιος άλλος είχε κρυφτεί απ' τη βροχή μέσα στη σπηλιά εκείνη. Κοίταξε δεξιά, κοίταξε αριστερά και βεβαιώθηκε πως ήταν μόνος.

Μα ξάφνου, άκουσε μια φωνή λεπτή, να του λέει: «Γεια σου, τι γυρεύεις εδώ πέρα;»

Το βασιλόπουλο δεν μπορούσε να καταλάβει από πού ερχόταν η φωνή αυτή.

«Έι, εδώ καλέ, μπροστά σου είμαι, να' μαι!» και με μια τούμπα κατρακύλησε και σταμάτησε μπρος στα πόδια του.

«Ποιος είσαι εσύ που μου μιλάς και πώς είσαι έτσι;»

«Ο Λούη ο σκαντζόχοιρος».

«Σκαντζόχοιρος;-απόρησε με έκπληξη το βασιλόπουλο-και πού είναι τα αγκάθια σου;»

«Στη ράχη μου, δεν τα βλέπεις;» απάντησε ο σκαντζόχοιρος.

«Μα αυτά είναι μόνο τρία!» είπε το βασιλόπουλο.

«Και τι με αυτό; Οι φίλοι μου εμένα με αγαπούν και παρέα μου κάνουν, τι και αν έχω μόνο τρία αγκάθια; Και όταν βρεθώ σε κίνδυνο, εκείνοι με βοηθούν. Μα δεν μου είπες, τι δουλειά εσύ έχεις εδώ πέρα; Μια τέτοια μέρα μέσα στο δάσος για πες μου τι γυρεύεις;»

«Ψάχνω μια κοπελιά. Την είχα δει στη λίμνη, την άκουσα να τραγουδά και μάγεψε την καρδιά μου. Θέλω να την ξαναβρώ και μαζί μου να την πάρω» απάντησε το παλικάρι.

«Λες για το κορίτσι με το λευκό μαντήλι; Τρελάθηκες; Αυτήν δεν μπορείς να την πάρεις. Τη φυλάει καλά ένας γίγαντας, που είναι θεριό μεγάλο. Την έχει όλη μέρα στη σπηλιά και έξω δεν την αφήνει παρά μονάχα λίγο πριν δύσει ο ήλιος και πριν να σκοτεινιάσει. Κι εκείνη-λένε- ούτε να σκεφτεί να πάει να το σκάσει, γιατί σαν σκοτεινιάσει και είναι αυτή μακριά από τη σπηλιά, ευθύς θα χάσει τη μιλιά, θα χάσει τη φωνή της και δεν θα μπορέσει ποτέ ξανά τραγούδι να λαλήσει».

«Και πώς θα πάω στη λίμνη;» θέλησε να μάθει ο νέος.

«Είναι μακριά από εδώ, καταμεσής του δάσους, εκεί που ζει η σοφή, η Γλαύκη, η κουκουβάγια» απάντησε ο σκαντζόχοιρος.

«Και πού ζει η σοφή, η Γλαύκη, η κουκουβάγια;» ρώτησε πάλι το παλικάρι.

«Πού να ξέρω εγώ; Εσύ πρέπει να βρεις τη λύση. Εγώ μόνο ένα θα σου πω, επειδή έχω καρδιά μεγάλη... Ο γίγαντας, σαν έχει μάτια ανοιχτά κοιμάται του καλού καιρού κι σαν τα έχει πια κλειστά ξυπνάει αυτός και η πλάση».

Σιγά-σιγά η μπόρα είχε κοπάσει. Το βασιλόπουλο ευχαρίστησε τον σκαντζόχοιρο κι έκανε να βγει από τη σπηλιά. Όταν ξαφνικά, ο σκαντζόχοιρος ακούστηκε πάλι:

«Πάρε ένα από τα αγκάθια μου. Κάπου θα σου χρειαστεί. Όποιον τρυπήσεις με αυτό, παγώνει λίγα λεπτά μονάχα».

«Μα εσύ έχεις μόνο τρία από αυτά!» είπε το βασιλόπουλο.

«Και τι με αυτό; Οι φίλοι μου θα με αγαπούν και με δυο!» απάντησε ο σκαντζόχοιρος.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ: ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ

Το βασιλόπουλο τέντωσε τα χέρια και τα πόδια του, ίσιωσε το κορμί του και αφού έριξε μια τελευταία ματιά στη σπηλιά για να αποχαιρετήσει τον καλό του φίλο, τράβηξε ίσια, για να βρει το μονοπάτι που θα τον οδηγούσε στη λίμνη.

Ένα ουράνιο τόξο, που δειλά αρχίνησε να χρωματίζει τον ουρανό, του χαμογελούσε και του κρατούσε συντροφιά. Η ελπίδα μετά την καταιγίδα γεννήθηκε εκείνη την στιγμή κι εκείνος γεμάτος αισιοδοξία, περπατούσε γρήγορα, σχεδόν έτρεχε, για να φτάσει εκεί που ονειρεύτηκε. Τα χρώματα του ουρανού πλημμύρισαν την καρδιά του με αισιοδοξία και κέφι και δεν σταμάτησε ούτε στιγμή να σκέφτεται τον σκοπό του ταξιδιού του.

Έπειτα από αρκετή ώρα περπάτημα, ο πρίγκηπας σταμάτησε απότομα. Δεν πίστευε αυτό που έβλεπε μπροστά του. Ανοιγόκλεισε τα μάτια και μια κραυγή απελπισίας βγήκε από το στόμα του. Όλη του η χαρά πνίγηκε στα βαθιά νερά του ποταμού που απλωνότανε μπροστά του. Τα μάτια του γέμισαν δάκρυα και ένιωθε τόσο ανήμπορος και τόσο μικρός.

«Και πώς θα περάσω εγώ αυτόν τον ποταμό;» αναρωτήθηκε απογοητευμένος. Αρκετή ώρα κοιτούσε ασάλευτος το ποτάμι, ώσπου ξαφνικά, άκουσε μια φωνή ακριβώς πίσω του.

«Τι έπαθες παλικάρι μου και πικρά αναστενάζεις;»

Το βασιλόπουλο γύρισε τότε το κεφάλι του προς την μεριά που ακούστηκε η φωνή και όλο ταραχή ρώτησε:

«Ποιος είσαι εσύ που μου μιλάς και πού κρύβεσαι τόση ώρα;»

Η θεόρατη καστανιά τότε, του αποκρίθηκε και τον ρώτησε ξανά τι είναι αυτό που τον στεναχωρεί τόσο. Το βασιλόπουλο χωρίς να χάσει καιρό, εξιστόρησε στην γέρινη καστανιά για ποιον λόγο βρέθηκε εκεί και πως τώρα, δεν ξέρει πώς να διαβεί το μεγάλο αυτό ποτάμι, για να συνεχίσει τον δρόμο του. Η καστανιά, αφού τον άκουσε με προσοχή και χωρίς καθόλου βιασύνη, του είπε πως αυτή θα τον βοηθήσει να διαβεί το ποτάμι.

2^ο ΣΗΜΕΙΟ ΑΠΟΦΑΣΗΣ:

α) Να εμπιστευτεί το βασιλόπουλο ένα γέρινο δέντρο;

Πήγαινε στη σελίδα 17.

β) Να προσπαθήσει να βρει τρόπο να περάσει το ποτάμι μόνος του;

Πήγαινε στη σελίδα 18.

α) Το βασιλόπουλο δέχτηκε μονομιάς τη βοήθεια της γέρινης καστανιάς. Του φάνηκε πως ένα τέτοιο μεγάλο δέντρο θα έχει αρκετή σοφία και γνώση. Καλό θα ήταν να την εμπιστευτεί. Όσο το βασιλόπουλο σκεφτόταν αυτά, είδε την καστανιά να γέρνει σιγά-σιγά το κορμί της πάνω από το ποτάμι και πριν το βασιλόπουλο καταλάβει τι γίνεται, αυτή του έφτιαξε γέφυρα για να διαβεί. Τότε, αργά και προσεκτικά ανέβηκε στη γέφυρα, περπάτησε ανάλαφρα, γιατί δεν ήθελε να πληγώσει τον κορμό του δέντρου και σαν έφτασε στην άλλη όχθη του ποταμού και πάτησε γερά στο χώμα, έσκυψε και φίλησε ένα ξερό κλαδάκι, με σεβασμό και ευγνωμοσύνη. Και τότε, η γριά καστανιά του είπε: «Αυτό το κλαδάκι που φίλησες, πάρε το μαζί σου. Κι όποτε το χρειαστείς, θα γίνει γέφυρα εσύ για να περάσεις. Πάρ'το. Είναι ευχή δική μου».

Κι έτσι, το βασιλόπουλο, το έβαλε στην τσέπη του και προχώρησε.

Πήγαινε στη σελίδα 19.

β) Το βασιλόπουλο κοίταξε τη γέρικη καστανιά με καχυποψία. «Πώς θα μπορούσε να με βοηθήσει ένα γέρικο δέντρο; Με τα βίαις μπορεί και βαστά τα γέρικά κλαδιά του», σκέφτηκε. Και τότε αυθόρμητα και απερίσκεπτα της λέει:

«Τι μου λες τώρα, γριά καστανιά, εσύ πια δεν μπορείς τα δυο-τρία κλαδιά σου να σηκώσεις, μιας κι έχεις πια σκεβρώσει σαν εκατοντάχρονη γριά, και ο κορμός σου είναι ξεφλουδισμένος και στα ξερακιανά κλαδιά σου ακόμη και την άνοιξη, φυλλαράκι δεν φυτρώνει. Πώς εσύ εμένα θα βοηθήσεις;»

«Άκου λοιπόν εσύ, ανυπόμονο παλικάρι-είπε αργά και ήρεμα η καστανιά- Να ξέρεις, τα δέντρα δεν γερνούν ποτέ, και όπως και οι άνθρωποι, όσο μεγαλώνουν, ξέρε το, τόσο πιο σοφοί θα γίνουν. Μάθε ακόμη πως όλα αυτά τα χρόνια που στέκω εδώ, κουρασμένοι ξυλοκόποι και μεσόκοπες κυρές, θαρραλέοι νέοι κυνηγοί και ρομαντικοί τοξότες μαζευόντουσαν εδώ να, και κάτω από τα βαθύσκια κλαδιά μου ξεκουράστηκαν και συνέχισαν τον δρόμο τους. Μάθε ακόμη πως πολλά ήταν τα παλικάρια που σαν εσένα κάθισαν στη ρίζα μου από κάτω και ονειροπόλησαν και έκλαψαν την πρώτη τους αγάπη». Αυτά λοιπόν σαν έλεγε η καστανιά, έγερνε σιγά-σιγά το κορμί της πάνω από το ποτάμι και πριν το βασιλόπουλο καταλάβει τι γίνεται, αυτή του έφτιαξε γέφυρα για να διαβεί. Τότε, αργά και προσεκτικά ανέβηκε στη γέφυρα, περπάτησε ανάλαφρα, γιατί δεν ήθελε να πληγώσει τον κορμό του δέντρου και σαν έφτασε στην άλλη όχθη του ποταμού και πάτησε γερά στο χώμα, έσκυψε και φίλησε ένα ξερό κλαδάκι, με σεβασμό και ευγνωμοσύνη. Και τότε, η γριά καστανιά του είπε: «Αυτό το κλαδάκι που φίλησες, πάρε το μαζί σου. Κι όποτε το χρειαστείς, θα γίνει γέφυρα εσύ για να περάσεις. Πάρ'το. Είναι ευχή δική μου».

Κι έτσι, το βασιλόπουλο, το έβαλε στην τσέπη του και προχώρησε.

Πήγαινε στη σελίδα 19.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΤΡΙΤΟ: Ο ΛΑΓΟΣ

Είχε φτάσει πια μεσημέρι και το βασιλόπουλο άρχισε να πεινάει, να πεινάει πολύ. Δεν τον βαστούσαν πια τα πόδια του. «Πρέπει να ξαποστάσω -σκέφτηκε- πρέπει να βρω να φάω, αλλιώς δεν θα αντέξω, εγώ, να συνεχίσω. Μα πώς να βρω τροφή, χωρίς το τόξο μου, τα χέρια μου δεμένα»,

Κι εκεί που αναρωτιόταν τι να κάνει, ακούει πίσω του, ανάμεσα στις φυλλωσιές έναν παράξενο ήχο. Σαν κάποιο ζώο να σκάβει στο χώμα για να βρει κάτι. Το βασιλόπουλο, πλησιάζει στην αρχή διστακτικά κι έπειτα με περισσότερο θάρρος. Μόλις φτάνει πιο κοντά, βλέπει έναν λαγό που του έλειπε το δεξί του πόδι, να προσπαθεί αργά, αλλά με σταθερό ρυθμό, να σκάψει το χώμα, σαν να ήθελε κάτι να ξεθάψει από τη γη.

Ο λαγός σταμάτησε ξαφνικά τη σημαντική δουλειά του μόλις ένιωσε την παρουσία του βασιλόπουλου. Έμειναν να κοιτάζονται οι δυο τους, ακίνητοι για λίγο, μέχρι να καταλάβουν πως ο ένας δεν κινδυνεύει από τον άλλο. Τότε το βασιλόπουλο μίλησε πρώτο «Μα τι ψάχνεις να βρεις εκεί χάμω στη γη και κοπιάζεις τόσο πολύ;»

Ο λαγός ξαφνιασμένος του αποκρίθηκε: «Και σένα τι σε νοιάζει; Άσε με εμένα εδώ, εγώ θα συνεχίσω το σκάψιμο και συνέχισε τον δρόμο σου και μην σε πολυνοιάζει».

Όμως το παλικάρι επέμεινε «Άσε με να σε βοηθήσω».

«Εσύ να με βοηθήσεις; -απάντησε ο λαγός-Οι άνθρωποι σαν κι εσέ θέλουνε να με φάνε. Άλλο και τούτο πάλι» είπε και συνέχισε το σκάψιμο, αργά και υπομονετικά.

Τότε το παλικάρι επέμεινε για άλλη μια φορά «Άσε με να σε βοηθήσω, εσύ είσαι έτσι κουτσό, και εγώ δεν μπορώ να φύγω κι εσένα να σε αφήσω».

«Μπορεί να είμαι κουτσό, αλλά κάτω δεν το βάζω, τα καταφέρνω μια χαρά σε κάθε δυσκολία. Μπορεί να είμαι πιο αργό, μα εγώ τα καταφέρνω. Από όλους τους λαγούς του δάσους, εδώ, εγώ είμαι αυτός που βρίσκει και παίρνει στο σπιτάκι του

τα πιο πολλά καρότα. Αλλά για να θες εσύ τόσο πολύ να με βοηθήσεις, σίγουρα θα θες αντάλλαγμα. Για πες μου τι γυρεύεις;»

Τότε το βασιλόπουλο που θυμήθηκε την πείνα του, είπε: «Η αλήθεια είναι πως πεινώ πολύ. Κι εγώ αν σε βοηθήσω, μπας και μου δώσεις εσύ καλέ, κάτι κι εγώ να φάω...»

Ο λαγός λυπήθηκε το παλικάρι, έτσι πεινασμένο που ήταν και δέχτηκε την πρότασή του. Άφησε το βασιλόπουλο να σκάψει και να βγάλει από τη γη ένα σωρό από καρότα που ο λαγός είχε θάψει εκεί, πριν λίγες μέρες. Οι δυο τους έφαγαν κι ευχαριστήθηκαν και είπαν ιστορίες ο ένας στον άλλον από τη ζωή τους και τα κατορθώματά τους. Μα οι ώρες περνούσαν και κόντευε πια να βραδιάσει. Το βασιλόπουλο κατάλαβε πως έπρεπε να βιαστεί πριν τον βρει το σκοτάδι. Όμως, πριν φύγει, ο λαγός του έδωσε μια συμβουλή:

«Μην προσπαθήσεις να γυρίσεις σπίτι σου, γιατί θα χαθείς, να ξέρεις, η νύχτα φτάνει γρήγορα και το δάσος είναι πυκνό και δύσβατο, πάρε τον δρόμο όλο ευθεία από εδώ και θα βρεθεί μπροστά σου ένα μεγάλο ξέφωτο κι ένα ψηλό δέντρο. Κάθισε στον κορμό του, γρήγορα, εσύ, να ξαποστάσεις και μείνε εκεί να κοιμηθείς. Έχε στον νου σου πως εκεί είναι και η Γλαύκη, θα σου κρατήσει συντροφιά, η σοφή η κουκουβάγια και θα σε αποκοιμίσει πιο γλυκά με τα παραμυθάκια».

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ: Η ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΑ

Η ώρα περνούσε και το βασιλόπουλο κίνησε να βρει το ψηλό δέντρο όπου φωλιάζει, όπως του είχε πει ο λαγός, η Γλαύκη, η κουκουβάγια που κρατάει συντροφιά σ' όποιον της το ζητήσει. Η σκέψη της κοπέλας τριγύριζε συνεχώς μες στο μυαλό του, που δεν έδωσε σημασία στα χρώματα του ουρανού. Είχε αρχίσει κιόλας να νυχτώνει! «Πού να βρίσκεται άραγε η κοπέλα εκείνη που αγαπώ με τη γλυκιά φωνούλα, που την καρδιά μου έκλεψε και μάτι πια δεν κλείνω; Άραγε να

βρίσκομαι κοντά στο μέρος όπου ζει; Να με θυμάται άραγε, να με προσμένει ίσως ή μήπως να με ξέχασε και άδικα ταξιδεύω;»

Μπερδεμένο μες στις σκέψεις του, το βασιλόπουλο είχε κιόλας φτάσει. Ο κορμός του ψηλού δέντρου ορθωνόταν μπροστά του. Είχε σκοτεινιάσει για τα καλά και το βασιλόπουλο δεν μπορούσε σχεδόν τίποτα να δει. Φοβόταν, φοβότανε πολύ! Κοίταξε ψηλά στον ουρανό μήπως το φως του φεγγαριού μπορούσε μέσα του τον φόβο να μερέψει. Και ω! Τι να δει! Εκείνη τη στιγμή ένα αστέρι έπεσε και σκέφτηκε να κάνει μian ευχή, να βρει γρήγορα την καλή του, ώσπου άκουσε μια φωνή...

«Κάποιου ακούω την ευχή μέσα από την καρδιά του!» είπε η κουκουβάγια.

«Ποιος μου μιλάει από ψηλά και πώς μπορεί να ξέρει, ο νους μου τι εσκέφτηκε και η καρδιά τι θέλει;»

«Η Γλαύκη είμαι εγώ, μία σοφή κουκουβάγια, λέω σε όλους μόνο όσα εγώ πολύ καλά γνωρίζω».

«Κι εγώ ένα βασιλόπουλο, μα ξέρω πολλά για σένα! Μου μίλησε ο κουτσός λαγός, μου είπε να σε ψάξω, ξέρεις, θαρρώ, πολλές ιστορίες, με περισσή σοφία τις μοιράζεσαι, για να 'σαι τόσο ξακουστή σ' ολόκληρο το δάσος. Αλλά για στάσου, γιατί δεν με κοιτάς που βρίσκομαι εδώ κάτω; Γιατί κοιτάς πιο πέρα;»

«Δεν βλέπω και πολύ καλά, η όρασή μου είναι μειωμένη».

3^ο ΣΗΜΕΙΟ ΑΠΟΦΑΣΗΣ:

α) Να εμπιστευτεί το βασιλόπουλο μια κουκουβάγια που δεν βλέπει καλά ή να συνεχίσει το δρόμο του; Πώς άραγε θα τον προστάτευε αυτή; Μήπως αυτός θα έπρεπε να την προστατεύσει; Όμως ο λαγός του είχε πει ότι είναι σοφή και τον είχε συμβουλεύσει να τη βρει...

Πήγαινε στη σελίδα 23.

β) Να συνεχίσει την πορεία του, αφού η κουκουβάγια δεν βλέπει καλά και μάλλον δεν θα μπορεί να τον βοηθήσει;

Πήγαινε στη σελίδα 25.

α) Το βασιλόπουλο απόρησε. Ο λαγός δεν του είχε πει τίποτα για αυτό.

«Λυπάμαι, τούτο για σένα δεν το ήξερα, κανείς δεν μου το είπε», είπε το βασιλόπουλο.

«Ορίστε, μην λυπάσαι, το έχεις τώρα πια μάθει! Μάθε ακόμα πως μπορώ μ' ακρίβεια ν' ακούω όσες κινήσεις δεν βλέπω, κάποτε και τις σκέψεις. Να, μπορώ, για παράδειγμα, να αναγνωρίσω κάποιον από τον ήχο της φωνής, και η δικιά σου τρέμει, κάτι μου λέει μάλιστα, το νιώθω, πως τώρα εσύ φοβάσαι. Διώξε άμα μπορείς τον φόβο σου, δεν χρειάζεται πια να φοβάσαι, είμαστε μαζί, μην το ξεχνάς, και πάντοτε η συντροφιά γλυκαίνει κάθε μια σκέψη».

«Και πώς κινείσαι, πώς πετάς, μπορώ να βοηθήσω;»

«Σ' ευχαριστώ που νοιάζεσαι, αξίζει ο καθένας να ξέρει πώς νιώθω εγώ και πώς εσύ και πώς ο παραπέρα, κάνει καλό σε όλους μας να καταλαβαίνόμαστε. Να ρωτάς! Να διψάς, όλα να τα μαθαίνεις! Πάντοτε με διάκριση, και σεβασμό πρωτίστως! Λοιπόν, όσο για το πέταγμα ευθύς να σ' απαντήσω. Με γνωρίζουν όλοι στο δάσος κι έτσι όταν με δουν μπροστά τους, ευθύς σπεύδουν και με βοηθούν, καθοδηγώντας με, πόσο ψηλά ν' ανέβω, αν πρέπει να πάω λιγάκι δεξιά ή αριστερά πιο πέρα και κάπως έτσι πάντοτε φτάνω στον προορισμό μου. Στο περπάτημα χρησιμοποιώ το λευκό μου μπαστούνι, είναι πια η προέκταση του φτερού μου και με βοηθά να αντιλαμβάνομαι τον χώρο και το περιεχόμενό του. Επίσης, με τα χέρια μου μπορώ να καταλάβω όλες τις υφές, δηλαδή μπορώ να νιώσω τις απαλές υφές των φύλλων και τις πιο σκληρές υφές απ' τον φλοιό του δέντρου! Και με τα μάτια της καρδιάς μπορώ να αισθανθώ κάθε συναίσθημα και σκέψη όσων με πλησιάζουν».

«Εντυπωσιακό... τα μάτια της καρδιάς σου».

«Εντυπωσιακό θα ήταν όλοι να τα 'χαν ανοιχτά, ν' ακούνε και να βλέπουν».

«Μα δεν μπορώ να φανταστώ πως μπορεί να γίνεται κάτι τέτοιο» είπε το βασιλόπουλο.

«Όταν υπάρχει αγάπη και αποδοχή, που θα πει νοιάξιμο, ανοιχτή αγκαλιά, γνήσιο ενδιαφέρον, τότε όλα μπορούν να συμβούν, γύρω σου και μέσα σου! Καλό μου βασιλόπουλο, υπάρχει πάντα ο τρόπος. Μα τώρα ήρθε η ώρα να ξεκουραστείς, ώρα να ξαποστάσεις, πες μου για το ταξίδι σου και τι εδώ σε φέρνει κι έπειτα εγώ θα σου κρατήσω συντροφιά για όσα ποθεί η καρδιά σου, θα σου χαρίσω τις ιστορίες μου, θα σου πω για τόπους γνωστούς και άγνωρους, για πλάσματα κι ανθρώπους».

Το βασιλόπουλο συγκινήθηκε για τον χώρο που του έδωσε η Γλαύκη στην καρδιά της, έτσι ανοίχτηκε κι αυτός, μοιράστηκε την ιστορία του, την περιπέτειά του. Και η κουκουβάγια άρχισε να λέει την πρώτη ιστορία της κι ύστερα τη δεύτερη και την τρίτη κι έπειτα άλλη κι άλλη. Η καρδιά του ομορφονιού ηρέμησε λιγάκι. Και λίγο πριν σφαλίσει για τα καλά τα μάτια του, επανέλαβε: «Όταν υπάρχει αγάπη και αποδοχή, όλα μπορούν να συμβούν και μέσα σου και γύρω».

Πήγαινε στη σελίδα 27.

β) «Λυπάμαι, τούτο για σένα δεν το ήξερα, κανείς δεν μου το είπε», είπε το βασιλόπουλο και συνέχισε: «Καλύτερα όμως να συνεχίσω το δρόμο μου. Καλές οι ιστορίες σου, αλλά δεν έχω χρόνο για χάσιμο. Πρέπει να βρω ένα ασφαλές μέρος για να περάσω τη νύχτα».

«Ορίστε, μην λυπάσαι, το έχεις τώρα πια μάθει! Μάθε όμως ακόμα πως μπορώ μ' ακρίβεια ν' ακούω όσες κινήσεις δεν βλέπω, κάποτε και τις σκέψεις. Να, μπορώ, για παράδειγμα, να αναγνωρίσω κάποιον από τον ήχο της φωνής, και η δικιά σου τρέμει, κάτι μου λέει μάλιστα, το νιώθω, πως τώρα εσύ φοβάσαι. Διώξε άμα μπορείς τον φόβο σου, δεν χρειάζεται πια να φοβάσαι, είμαστε μαζί, μην το ξεχνάς, και πάντοτε η συντροφιά γλυκαίνει κάθε μια σκέψη».

Αυτά τα λόγια κάπως τον καθησύχασαν και συνέχισε τις ερωτήσεις. Ήθελε να σιγουρευτεί.

«Και πώς κινείσαι, πώς πετάς, μπορώ να βοηθήσω;»

«Σ' ευχαριστώ που νοιάζεσαι, αξίζει ο καθένας να ξέρει πώς νιώθω εγώ και πώς εσύ και πώς ο παραπέρα, κάνει καλό σε όλους μας να καταλαβαινόμαστε. Να ρωτάς! Να διψάς, όλα να τα μαθαίνεις! Πάντοτε με διάκριση, και σεβασμό πρωτίστως! Λοιπόν, όσο για το πέταγμα ευθύς να σ' απαντήσω. Με γνωρίζουν όλοι στο δάσος κι έτσι όταν με δουν μπροστά τους, ευθύς σπεύδουν και με βοηθούν, καθοδηγώντας με, πόσο ψηλά ν' ανέβω, αν πρέπει να πάω λιγάκι δεξιά ή αριστερά πιο πέρα και κάπως έτσι πάντοτε φτάνω στον προορισμό μου. Στο περπάτημα χρησιμοποιώ το λευκό μου μπαστούνι, είναι πια η προέκταση του φτερού μου και με βοηθά να αντιλαμβάνομαι τον χώρο και το περιεχόμενό του. Επίσης, με τα χέρια μου μπορώ να καταλάβω όλες τις υφές, δηλαδή μπορώ να νιώσω τις απαλές υφές των φύλλων και τις πιο σκληρές υφές απ' τον φλοιό του δέντρου! Και με τα μάτια της καρδιάς μπορώ να αισθανθώ κάθε συναίσθημα και σκέψη όσων με πλησιάζουν».

«Εντυπωσιακό... τα μάτια της καρδιάς σου».

«Εντυπωσιακό θα ήταν όλοι να τα 'χαν ανοιχτά, ν' ακούνε και να βλέπουν».

«Μα δεν μπορώ να φανταστώ πως μπορεί να γίνεται κάτι τέτοιο» είπε το βασιλόπουλο.

«Όταν υπάρχει αγάπη και αποδοχή, που θα πει νοιάξιμο, ανοιχτή αγκαλιά, γνήσιο ενδιαφέρον, τότε όλα μπορούν να συμβούν, γύρω σου και μέσα σου! Καλό μου βασιλόπουλο, υπάρχει πάντα ο τρόπος. Μα τώρα ήρθε η ώρα να ξεκουραστείς, ώρα να ξαποστάσεις, πες μου για το ταξίδι σου και τι εδώ σε φέρνει κι έπειτα εγώ θα σου κρατήσω συντροφιά για όσα ποθεί η καρδιά σου, θα σου χαρίσω τις ιστορίες μου, θα σου πω για τόπους γνωστούς και άγνωρους, για πλάσματα κι ανθρώπους».

Το βασιλόπουλο συγκινήθηκε για τον χώρο που του έδωσε η Γλαύκη στην καρδιά της, έτσι ανοίχτηκε κι αυτός, μοιράστηκε την ιστορία του, την περιπέτειά του. Και η κουκουβάγια άρχισε να λέει την πρώτη ιστορία της κι ύστερα τη δεύτερη και την τρίτη κι έπειτα άλλη κι άλλη. Η καρδιά του ομορφονιού ηρέμησε λιγάκι. Και λίγο πριν σφαλίσει για τα καλά τα μάτια του, επανέλαβε: «Όταν υπάρχει αγάπη και αποδοχή, όλα μπορούν να συμβούν και μέσα σου και γύρω».

Πήγαινε στη σελίδα 27.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΠΕΜΠΤΟ: Η συνάντηση με τον γίγαντα

«Η λίμνη είναι μια μέρα από εδώ, για αυτό λοιπόν, εσύ βιάσου. Πρέπει, μην ξεχνάς, το δειλινό, να προλάβεις» είπε η σοφή κουκουβάγια, όταν χάραξε η μέρα και τον αποχαιρέτησε.

Το βασιλόπουλο πήρε πάλι τον δρόμο για τη λίμνη και πήγαινε με βήμα γοργό. Έβλεπε μέσα από τις πυκνές φυλλωσιές των δέντρων τον ήλιο σιγά-σιγά να γέρνει προς τη δύση. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά. Άραγε θα προλάβαινε το κορίτσι στη λίμνη; Συνέχισε να τρέχει με όσες δυνάμεις του είχαν απομείνει, όταν ξαφνικά, είδε από μακριά τη λίμνη και η καρδιά του πήγε να σπάσει. Σαν έφτασε, ο ήλιος είχε πια δύσει και το κορίτσι δεν ήταν πουθενά. Η καρδιά του σκίστηκε στα δύο. Έμεινε να κοιτάζει τη λίμνη παγωμένος, όταν έπιασε με την άκρη του ματιού του λίγο από το λευκό μαντήλι του κοριτσιού, να χάνεται μέσα σε ένα βαθούλωμα, στη ρωγμή ενός βράχου.

«Αυτό είναι-σκέφτηκε-Εκεί πρέπει να είναι η σπηλιά του γίγαντα».

Προχώρησε όσο πιο ήσυχα μπορούσε. Όταν έφτασε κοντά, κοίταξε μέσα και αντίκρουσε κάτι τρομακτικό. Είδε τον γίγαντα. Πιο τρομακτικό θηρίο δεν είχε δει ποτέ στη ζωή του μα μήτε είχε φανταστεί. Ήταν αλήθεια, θεόρατος, όπως του είχαν πει και ακόμη πιότερο. Τα χέρια του μεγάλα και τραχιά. Μα το πιο τρομακτικό ήταν το δέρμα του. Γεμάτο ήταν αγκάθια! Το βασιλόπουλο είχε μείνει με το στόμα ανοιχτό, τα μάτια γουρλωμένα.

Όταν ξάφνου, άκουσε τον γίγαντα να λέει:

«Ήρθες; Κόντεψε να σκοτεινιάσει. Ξεχνάς μου φαίνεται, εσύ, και γρήγορα θα πάθεις... και μια μέρα το κακό το μεγάλο θα σε βρει, αν συνεχίσεις έτσι... Μην διανοηθείς ποτέ, μετά τη δύση να 'ρθεις, γιατί, όπως ξες, χωρίς φωνή οι μέρες θα σε βρίσκουν».

«Ξέρω καλά την εντολή που μου έχεις εσύ δώσει και δεν ξεχνώ πως δεν μπορώ, όσο και αν θέλω η δόλια, από τα χέρια σου εγώ μια μέρα να ξεφύγω».

Τότε ο γίγαντας σήκωσε το χέρι του ψηλά, για να την χαστουκίσει που τόλμησε να του αντιμιλήσει: «Πως τολμάς να μου αντιμιλάς; Πάψε πια! Άρχισε μονάχα το τραγούδι, για αυτό άλλωστε είσαι εδώ και θα είσαι εδώ για πάντα, μαζί μου, θα είσαι μέσα εδώ κι έξω δεν θα βγαίνεις, σ' αρέσει δεν σ' αρέσει θα είσαι για».

Το κορίτσι, σκέφτηκε για λίγο να μην του κάνει τη χάρη, ένιωθε οργισμένη, όμως ο φόβος της ήταν μεγαλύτερος από την οργή της. Με φωνή που έτρεμε, ξεκίνησε το τραγούδι. Το βασιλόπουλο άκουγε το τραγούδι της αγαπημένης του και το καρδιοχτύπι του όλο και μεγάλωνε. Το μόνο που σκεφτόταν ήταν το πώς θα καταφέρει να τη σώσει. Δεν θα έφευγε χωρίς εκείνη από αυτό το μέρος με κάθε κόστος. Πώς άραγε θα κατάφερνε να πάρει την κοπέλα;

Δεν μπορούσε παρά να περιμένει πότε θα κοιμηθεί ο γίγαντας, πότε δηλαδή θα τον βρει με τα μάτια ανοιχτά... Όταν το τραγούδι της κοπέλας τελείωσε, ησυχία απλώθηκε παντού. Το παλικάρι έκανε να κοιτάξει πάλι στη σπηλιά και με το λιγοστό φως της λάμπας που έκαιγε, σιγά-σιγά πλησίασε. Ο γίγαντας ροχάλιζε και έτριζαν μέχρι και οι πέτρες. Όταν η κοπέλα αντίκρουσε το βασιλόπουλο, της κόπηκε η ανάσα! Εκείνος της έγνεψε να κάνει ησυχία. Δυο κουβέντες μόνο για την αγάπη του της είπε και ήταν αρκετές.

Της ζήτησε να τον ακολουθήσει κι εκείνη δέχτηκε. Έκαναν να βγουν από τη σπηλιά στις μύτες των ποδιών, μην τυχόν ξυπνήσουν τον γίγαντα. Όταν ξαφνικά, ο γίγαντας έκλεισε τα μάτια του και είδε το βασιλόπουλο να έχει αρπάξει το κορίτσι, έτοιμο να βγει από τη σπηλιά, με μια δρασκειλιά, τον έπιασε με τα τραχιά του χέρια και τον πέταξε στην άλλη άκρη της σπηλιάς.

Η κοπέλα τραβήχτηκε σε μια γωνιά κι έμεινε να κοιτάει χωρίς να μπορεί να αντιδράσει, χωρίς να μπορεί να σώσει τον αγαπημένο της. Ο γίγαντας με περίσσια οργή φώναζε μανιασμένος και όρμησε κατά πάνω του. Το παλικάρι θυμήθηκε το αγκάθι του σκαντζόχοιρου. Το κράτησε στα χέρια του κι όταν ο γίγαντας τον πλησίασε, του το έμπηξε στο στήθος. Όλα έγιναν όπως του τα είχε πει ο σκαντζόχοιρος και ο γίγαντας πάγωσε.

Το παλικάρι δεν έχασε χρόνο, έπιασε από το χέρι την κοπέλα, μα εκείνη κοντοστάθηκε, δίστασε να φύγει «Φύγε καλέ μου, φύγε εσύ, να σώσεις τον εαυτό σου, εγώ η δόλια δεν μπορώ βήμα μακριά να κάνω. Ο γίγαντας που με κρατά εδώ, με έχει μαγεμένη. Έτσι και δεν έρθω στη σπηλιά μέχρι να δύσει ο ήλιος, ευθύς θα χάσω τη φωνή, δεν θα ξαναμιλήσω». «Μα δεν με νοιάζει εμένανε, τα μάγια ας μην λυθούνε, εγώ σε θέλω δίπλα μου και ας μην ξαναμιλήσεις. Θα σε αγαπώ όσο κανείς κι εσένα θα προσέχω, μονάχα πιάσε το χέρι μου και πάμε προς το παλάτι». Αυτά της είπε ο πρίγκιπας και άρχισαν να τρέχουν μέσα στο δάσος μήπως και γλιτώσουν. Δεν πέρασε ώρα πολλή κι ο γίγαντας σηκώθηκε και τους πήρε στο κατόπι. Έτρεχε ο γίγαντας με μεγάλες δρασκειλιές και όλη η γη σείονταν. Το αγόρι και το κορίτσι έτρεχαν με όση δύναμη είχαν και ένιωθαν την ανάσα του γίγαντα να τους πλησιάζει, όταν ξαφνικά, είδαν μπροστά τους το τέλος του δάσους. Κι εκεί, η γη σκίζονταν στα δυο. Από τη μία ο γκρεμός κι από την άλλη ο γίγαντας. Έπρεπε να περάσουν απέναντι. Και τότε, το παλικάρι θυμήθηκε το κλαδάκι που του είχε δώσει η γέρική καστανιά. Δεν πρόλαβε να το βγάλει από την τσέπη του κι αμέσως έγινε γέφυρα! Με μιας είχαν βρεθεί απέναντι. Ο γίγαντας έφτασε εκείνη ακριβώς την ώρα που η γέφυρα είχε γίνει πάλι κλαδάκι. Τότε πήρε φόρα και με ένα πήδημα βρέθηκε στην απέναντι πλευρά. Την ώρα όμως που πάτησε τα πόδια του στην άκρη του γκρεμού, οι πέτρες ξεκόλλησαν και ο γίγαντας χάθηκε για πάντα.

Το κορίτσι και το βασιλόπουλο, έμειναν για λίγο βουβοί να κοιτάζουν τον γκρεμό. Δεν πίστευαν πως τα είχαν καταφέρει να ξεφύγουν από αυτόν τον τύραννο.

«Τώρα τα μάγια λύθηκαν, έπεσε στον γκρεμό ο τύραννός μου, κι εγώ τώρα μες στη σπηλιά άλλο πια δεν θα μείνω. Σ'ευχαριστώ που με έσωσες» είπε το κορίτσι και το βασιλόπουλο της αποκρίθηκε: «Τη φωνή σου να ευχαριστείς, που την άκουσα και μαγεύτηκα. Εκείνη σε έσωσε, που με έκανε και σε ερωτεύτηκα».

Το βασιλόπουλο και το κορίτσι πήραν τον δρόμο του γυρισμού για το βασίλειο. Όταν έφτασαν στο παλάτι, το βασιλόπουλο γνώρισε στον βασιλιά και στη βασίλισσα την κοπέλα που αγαπούσε και που για αυτήν τόλμησε πράγματα που δεν φανταζόταν ποτέ, ούτε στα όνειρά του. Ο βασιλιάς άκουσε την ιστορία και έδωσε την εντολή να ετοιμαστούν οι γάμοι.

Και λένε οι ιστορίες των παλιών, ότι γίνανε γάμοι και χαρές και ξεφάντωσης πολλές. Και αυτήν την ιστορία έχουν να τη λένε σε εκείνον εκεί τον τόπο μέχρι τις μέρες μας. Γιατί ζήσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα!